

## Altijd voor altijd ...

Op Allerheiligen fietste ik 's morgens naar één van de kerken van onze parochie. Ik wou samen met Rika, iemand van onze (wat een geluk dat we die hebben) parochieploeg, de mensen onthalen die nog niet wisten dat er, ook op deze hoogdag, geen viering meer was. De opkomende zon scheen fel toen ik door het verlaten parkbos fietste, de wind waaide de bladeren uit de bomen, duizend verschillende kleuren van herfst en van Allerheiligen in de uithoek van het jaar.

Terwijl nu verdorde bladeren hun weg zochten naar een laatste rustplaats bedacht ik dat ik in de lente met dezelfde boodschap hetzelfde parcours had afgelegd. Toen scheen dezelfde zon, de natuur was anders gekleurd maar even schoon; al dat lentegroen zocht zich toen nog een weg naar boven.

Ook in dit wonder jaar kregen we zoals steeds tussen lente en herfst de tijd om te groeien in de gedachte dat alleen wat gezaaid wordt in de grond door te sterven openbaart wat er in leeft. We zien het elk jaar opnieuw gebeuren en de natuur en wie wijsheid leert beseft dat dit ook de weg is van elke mens.

In de viering van Allerheiligen werd daar altijd over gesproken en rond gebeden. Altijd werden alle stoelen bijgezet. Ieder solidair in het gemis en het verdriet, je had weet van zoveel pijn die nooit overgaat. Er was de troost van het stille, meestal woordeloze samenzijn. Altijd was het een kerk vol mensen, vol verhalen, vol herinnering. Altijd konden we en mochten we vieren dat het in de grote huis toch ook nog altijd gaat om meer dan enkel dat; altijd meer dan enkel herinnering. Altijd ging en gaat het er ook nog over wat komt, over datgene wat we nog tegoed hebben – niet omdat we het zouden verdienen, maar omdat we graag worden gezien. Nooit voltooid verleden tijd; altijd nog zegen en leven, toekomst en liefde.

Dit jaar was Allerheiligen helemaal anders. Geen volle kerk, maar nog altijd dezelfde boodschap. Er was een wake in de kerk. Zovele keren een naam op een kruisje, een rustig beeld van een vlam en een boom, van de zee en een wolk, van lente en herfst. En spaarzame muziek en een voorzichtig bescheiden woord; de dood moet je nooit volpraten – ook Jezus deed dat niet – en geen goedkope antwoorden; die zijn altijd nietszeggend.

Zes uur lang was het de komende en gaande man en vrouw, nooit was er niemand. Mensen zochten hun warme plek. Het was geen goedkoop sentiment. Veel meer was het de broze en gedeelde ervaring van die Ene die mensen blijft dragen over elke grens. De ervaring dat wat mensen voelen in deze dagen – dat er aan liefde geen grens kan zijn en dat alle graag zien iets van eeuwigheid in zich draagt – ons op het spoor zet van wie God is.

“Er is iets vreemd met de liefde, ze maakt de dood ondraaglijk en tegelijkertijd is de liefde het enige dat de dood dragen kan.”

Die woorden maakten ons weer solidair en verbonden.

Zo houdt het geloof, de toekomst loslatend, de God der toekomst in.

Die stoet van mensen op Allerheiligen en Allerzielen zijn niet zonder verdriet naar huis gegaan.  
Ik had weet van genoeg tranen in de ogen en van bij zoveel de gekende krop in de keel.  
Ik dacht terug aan wat mij in de loop van de jaren dierbare woorden geworden zijn ; en ook ervaring.

Ze zijn van een professor filosofie die uit het leven werd gerukt toen hij met zijn fiets op weg was naar zijn werk.

Hij schreef enige tijd voor zijn dood: “Wanneer we er in slagen om de stilte te bewaren en ervaren dat we uit onszelf niets meer te zeggen hebben kan er misschien een woord te horen zijn van de overkant. Wanneer we met de dood geconfronteerd worden dan zien we dat al onze zelfgemaakte filosofieën plots en in deze tot niets dienen. Ze geven geen antwoord. In zo’n situatie tuurt de gelovige naar de horizon om de contouren van het huis, van het hemelhuis, enigszins te kunnen aflezen – in het besef dat die nooit helemaal kan – eigenlijk ook nooit helemaal mag lukken. In het besef van die eindigheid vermijdt hij immers de dwaasheid van de hoogmoed, en de onbenulligheid van de ijdelheid om de ware wijsheid te vinden, die van de nederigheid.”

We doen er goed aan om in nederigheid en stilzwijgendheid het geheim aan God te laten.

Wat dat betekent dat Hij een mens ook in de dood nabij blijft kunnen we niet vatten.

We hebben alleen maar een naam: “Ik-zal-er-zijn.”

Altijd voor altijd...

Piet